

Met een daverende klap werd de stevig uitzierende voordeur efficiënt tot wrakhout gereduceerd. De twee agenten die de stormram hanteerden, een verzwaarde ijzeren staaf met handvatten en de veelzeggende bijnaam *gemeentesleutel*, deden snel een stap opzij.

‘Wees blij dat je niet in Amsterdam werkt,’ zei zedenrechercheur Suus Bot, een vrij kleine, tanige vrouw met kort zwart haar en ogen die bijna altijd fonkelden. ‘Dan had je nu met een LUL in je handen gestaan.’

‘Nogal toepasselijk, grapjas.’

‘Ik kan het ook niet helpen. Daar heet zo’n ram een Lokale Unit Loper.’

‘Jongens, schiet op nu!’ Francien van Anshem trapte de restanten van de deur uit de sponning. Met haar dienstpistool in de aanslag stapte ze naar binnen. ‘Politie!’ riep ze.

‘Politie,’ echoden een stuk of acht stemmen achter haar. Her en der in het huis klonken kreten van schrik. Deuren sloegen dicht. Francien rende met twee treden tegelijk de trap op, op korte afstand gevolgd door Suus. Francien drukte zich ruggelings tegen de muur naast de eerste deur die ze tegenkwamen. ‘Klaar?’

Suus knikte.

‘Oké, nu!’

Suus drukte de klink naar beneden. De deur zwaaide open en meteen richtte Francien haar pistool naar binnen. Suus verlichtte het schemerige interieur van de kamer met haar Maglite. Op de kale vloer lag een aantal matrassen schots en scheef. Kledingstukken slingerden door de kamer. Tegen de wand naast de deur stond een tafel met daarop de resten van een haastig afgebroken Chinese maaltijd.

Achter hen, op de overloop, klonken rennende voetstappen. Francien wierp een blik over haar schouder en zag dat het collega’s waren.

‘De andere kant hebben we nog niet gehad!’ riep ze. ‘Volgens mij is de eerste de badkamer.’

Van beneden drongen flarden van stemmen door. Er werden com-

mando's geroepen, een vrouw gilte. De badkamerdeur was geen partij voor de maat 46 waarmee de forse rechercheur hem openschoppte. De twee meisjes die bibberend achter het douchegordijn vandaan kropen leken Francien nog niet oud genoeg om te stemmen, wat ze in Nederland waarschijnlijk ook helemaal niet mochten.

'Deze kamer is leeg,' zei ze. 'Boei ze maar en parkeer ze hier. Maar verlies ze geen moment uit...'

Glasgerinkel, direct gevolgd door een ijselijke gil, onderbrak haar. Het geluid kwam niet van beneden, maar uit een van de kamers vlakbij.

'Daar kwam het vandaan!' riep Suus onmiddellijk.

'*Jump, stupid bitch!* Springen!'

'*No, noo!*'

Op datzelfde moment kraakte de portofoon in de zak van Franciens leren jack. 'Let op, ze klimmen uit het raam! Eerste verdieping, tweede raam.'

Francien nam geen tijd om te antwoorden, maar stond met twee snelle passen naast Suus, die al positie had gekozen opzij van de deur. Een tweede gil klonk juist toen Francien de klink naar beneden drukte. De deur gaf geen millimeter mee.

'Laat mij maar,' zei Suus, en ze duwde Francien resoluut aan de kant. Een halve seconde, misschien nog minder, stond ze doodstil om zich te concentreren op de deur. Toen zag Francien een flits, een beenbeweging die zo snel was dat haar ogen hem amper konden volgen, maar die tot resultaat had dat de deur openvloog. Suus rolde bijna naar binnen, direct gevolgd door Francien. 'Politie!' riep ze. Gehurkt in het raamkozijn zat een blonde vrouw, die zich met twee armen probeerde schrap te zetten tegen de sponning, waarin nog scherven staken. Haar rechterhand bloedde en had rode strepen achtergelaten op het hout. Een gedrongen man in een vlekkelig t-shirt die achter haar stond zette zijn woorden kracht bij met een stiletto, waarvan de punt gemeen diep in het vlees van haar hals drukte. Een tweede vrouw lag kermend achter hem op de grond, haar handen tegen haar buik. Dat alles registreerde Francien in de tijd die Suus nodig had om achter haar de andere aanwezigen in de kamer, drie doodsbanige vrouwen, onder schot te nemen. '*Police!*' riep ze. '*It's okay, we won't hurt you. Stay there.*' Ze borg haar wapen weg.

'Gooi dat mes weg! Handen omhoog!' blafte Francien tegen de

man. De afstand tussen de loop van haar Walther p5 en zijn kalende achterhoofd was niet meer dan een gevaarlijke anderhalve meter, maar de man bewoog niet. In plaats daarvan gromde hij: ‘Opflikkeren, of die hoer sterft!’

‘Ik zeg het niet nog een keer,’ waarschuwde Francien. ‘Laat dat mes vallen.’

‘Dat mocht je willen. Achteruit, anders snij ik haar de strot af!’ Ditmaal deed hij een poging om achterom te kijken, maar Francien was al bij hem. Ze klemde haar linkerarm om zijn keel en trok hem met geweld achterover. Vlak voor hij de grond raakte, sloeg Suus met een karateklap het mes uit zijn hand.

‘Op je buik, handen achter je rug,’ commandeerde Francien. De man greep met een pijnlijk gezicht naar zijn pols en rolde zich gedeewe om. Met een geroutineerde beweging sjoerde Francien zijn blote, wittige arm op zijn rug, terwijl ze met haar andere hand haar handboeien uit de houder aan de riem van haar spijkerbroek trok. Hij kreunde toen ze de boeien strak dichtklikte.

‘Niet piepen,’ waarschuwde Francien. ‘Je hebt mazzel dat je op een matras terechtgekomen bent. Je bent aangehouden.’

Suus hielp de vrouw uit het raamkozijn naar beneden, veilig terug de kamer in.

‘Red jij het hier?’ vroeg Francien. ‘Dan maak ik een rondje door het huis.’

‘Oké.’

In de kamer waar Francien als eerste naar binnen gestormd was, hadden Geert Makkink, de man met maat 46 en zijn collega-zedenrechercheur Jos de Boer, in totaal vijf vrouwen verzameld, die geboeid en beduusd op de grond zaten.

‘Houden jullie Suus een beetje in de gaten? Die zit aan de andere kant van de gang met vijf vrouwen en een pooier.’

‘Vertrouw je haar niet met al die vrouwen?’ vroeg Geert met zijn typische Twentse accent, dat ondanks vijftientwintig jaar in de Randstad nog niet was gesleten.

‘Een reëel gevaar,’ zei Jos.

‘Nee, ik ben bang dat ze de pooier als boksbal gaat gebruiken.’ Francien keek goedkeurend de kamer rond. ‘Alleen hier boven hebben we er al tien. Volgens mij hebben we aan één arrestantenbus nooit genoeg.’

Beneden was de vangst iets kleiner, maar in totaal hadden ze toch zeventien arrestanten, van wie er twee door de collega's aan de achterkant van het huizenblok uit de struiken geplukt waren. Francien gaf door dat de arrestantenbus voor kon komen rijden en liep naar buiten om hem op te wachten. Voor de deur had zich inmiddels een behoorlijke groep toeschouwers gevormd, die op afstand werd gehouden door agenten van het district en met tegenzin uiteenweek om de witte justitiebus door te laten.

'Gaan de dames meteen door naar de vreemdelingenpolitie?' vroeg de chauffeur van de arrestantenbus.

'Geen denken aan,' antwoordde Francien. 'Ik wil eerst een verklaring van ze hebben. Ze zijn allemaal voor de JZP.'

'Dat wordt dan een latertje voor je op de zaterdagavond,' zei hij zonder veel medelijden in zijn stem.

'Zo is het leven. Zal ik ze laten komen?'

'Ik ben er klaar voor.'

Ze riep Geert op via de porto en even later kwam hij onder grote belangstelling van het publiek met de eerste vrouwen naar buiten. Sommigen holden naar de bescherming van de geblindeerde bus, maar één meisje keek vrolijk lachend rond, als een filmster op een gala-première. Als ze niet geboeid was zou ze zwaaien, dacht Francien.

'Wat doen we met die kerel?' vroeg Geert.

'Die kan natuurlijk niet met hen mee,' oordeelde Francien. 'Brenge jullie hem over, of moet ik het doen?'

'Doe ik wel,' zei Geert.

'Oké.'

'Dat was trouwens een mooie actie van je bij dat raam.'

'Ja, wat een galbak, die kerel. Hij had dat kind zo over de rand geduwd.'

'Suus vertelde het.' Hij keek om. 'Daar heb je haar, met onze vriend. Waar heb ik die auto gelaten?'

'Om de hoek, achter de mijne.'

Een voor een verdwenen de politieauto's en enkele minuten later herinnerden alleen de timmerlui die voor de deuropening een grote plaat hout aanbrachten aan de inval.

Francien en Suus, die als laatsten over waren, keken ernaar.

'Ik zweet me kapot,' pufte Suus. 'Het was volgens mij veertig graden daarboven.'

‘Wij waren hier maar even, maar die meiden zaten er soms een hele dag als ze niet werkten.’ Francien keek omhoog langs de gevel. ‘En dat in zo’n keurig nette buurt.’

‘Dat is ook stom van ze,’ antwoordde Suus. ‘Het zijn lekker grote huizen, maar iedereen let hier op iedereen. Je kan erop wachten dat iemand de politie gaat bellen als ze zien dat er steeds meiden in en uit gaan.’

‘Zeker als je af en toe ’s nachts wakker wordt van het gegil.’ Francien keek haar met een spottend glimlachje aan. ‘Vind je nog steeds dat ik had moeten wachten?’

‘Hmm,’ zei Suus zuinig. ‘Dat doet er niet toe. Aart vindt van wel.’ ‘Ik heb al lang geleden geleerd om op mijn eigen intuïtie af te gaan en niet op bazen te wachten.’

‘Ja, en daardoor kom je ook steeds in de problemen,’ concludeerde Suus.

‘Wie zegt dat ik in de problemen zit?’

Suus keek haar aan met half toegeknepen ogen en zei: ‘Is het dan niet waar dat je een geintje gehad hebt, vorig jaar met die schaatsster, en dat je er bijna uit gevlogen was?’

‘Zoals je ziet is het een beetje anders gelopen,’ antwoordde Francien grimmig. ‘Die zaak heeft uiteindelijk een commissaris de kop gekost, en ik mag inspecteur worden.’

‘Als dank voor bewezen diensten,’ zei Suus sceptisch.

‘Nou, laten we het zo zeggen: als ze mijn ontslag hadden doorgezet had ik er een paar meegesleept.’

In het onbarmhartige tl-licht van de verhoorkamer zag het t-shirt van de pooier er pas echt smerig uit. Francien probeerde er geen aandacht aan te schenken, net zomin als aan de zweetlucht die hij verspreidde, maar dat werd steeds moeilijker naarmate de tijd verstreek. Ze leunde achterover en speelde met een pen, terwijl ze hem onafgebroken aankeek.

‘Wie, Nico? Geef me een naam. Een naam, dat is alles wat ik van je nodig heb.’

‘Ik weet niet wat je bedoelt.’

‘Ach, kom nou toch. Je hebt zestien meiden in dat huis, evenzoveel aan het werk en je loopt erbij als een zwerver. Ik heb nog nooit zo’n grote pooier meegemaakt die zelf het vuile werk opknapt. Je

hoort in een driedelig pak te lopen, man. Met een gouden Rolex om je pols.'

'Ik wil mijn advocaat spreken.'

'Als we klaar zijn. Je weet best hoe het werkt.'

Een tijdje zaten ze zwijgend tegenover elkaar. Francien merkte ineens dat ze honger had en realiseerde zich dat ze sinds het eind van de middag niets meer gegeten had. Zeven uur zonder eten was een hele tijd.

'Luister,' zei ze vermoeid. 'Jij wordt er niet beter van als je je mond houdt. Mishandeling, poging tot doodslag, wederrechtelijke vrijheidsberoving... Ook als je verder niks zegt, ben je de maatschappij voorlopig niet meer tot last. Maar waarom zou je er alleen voor opdraaien?'

De man wendde zijn hoofd af en mompelde iets.

'Wat zeg je?' vroeg ze, vooroverbuigend.

'Je weet niet waar je het over hebt.'

'Misschien niet. Vertel jij het me dan maar. Ik ben ervan overtuigd dat jij niet voor jezelf werkt, maar voor een organisatie. De officier van justitie zal heel blij met je zijn als we die op kunnen rollen.'

'Ik wil naar mijn cel. Ik ben moe.'

'Er is iemand die vanavond gewoon in zijn eigen bed slaapt, Nico. Behalve als jij zijn naam noemt. Dan haal ik hem op.'

Even keek hij haar aan. De angst in zijn ogen was zo duidelijk dat Francien van verdere pogingen afzag.

Suus en Geert zaten allebei achter een computer, met een kladblok vol aantekeningen naast zich, toen Francien de teamkamer binnenkwam en zich op de eerste de beste stoel liet vallen.

'Hebben jullie al gegeten?'

'Nee.'

'Zullen we wat laten komen?'

'Heb jij op de klok gekeken?' zei Suus.

'O ja, ik snap het al. Ik haal wel een Mars uit de automaat.'

'Hoe is het gegaan?' vroeg Geert.

Francien schudde haar hoofd. 'Geen woord. Hij is doodsbang, maar ik kom er niet achter voor wie. En bij jullie?'

'Van hetzelfde laken een pak. Ze schijten peuken, geven geen antwoord, doen net of ze de vraag niet begrijpen...'

‘We hadden toch een tolk?’

‘Eentje, ja. Maar we hebben twee Poolse meiden, vier Bulgaarsen, een Tsjechische en de rest is Russisch.’

‘En ik maar Engels tegen ze lullen,’ zei Francien schamper.

‘Of ze zijn bang, of ze weten echt niks,’ zei Geert.

‘Angst,’ zei Suus. ‘Geen twijfel mogelijk. Ze hebben trouwens geen van allen een paspoort bij zich en ze weten niet waar het is. Gek hè?’

Geert rekte zijn lange lijf. ‘Van mij mogen ze de grens over, ik ga naar huis. We moeten gewoon het milieu in de gaten houden de komende tijd. Zestien meiden opgepakt en uitgezet, dat moet beroering geven. We komen er wel achter.’

‘Praat met de wijkagent van het Kanaleneiland,’ zei Francien. ‘Als er nieuwe meiden op de Baan zijn moet hij het weten.’

‘Goed idee,’ zei Geert. ‘Voor een stagiaire.’

‘Ga jij ook?’ vroeg Suus toen Geert vertrokken was.

‘Nee, ik werk het verhoor nog even uit. Het is nou toch laat en wie weet wat we maandag weer hebben.’

‘Hé, omdat je hier nou toevallig stage loopt, hoef je je nog niet zo uit te sloven hoor!’

‘Ga jij nou maar met je geliefde op het terras zitten. Het is nog steeds lekker buiten. Denk aan mij als je een slok neemt.’

‘Zeker weten?’

‘Jij bent langer niet thuis geweest dan ik,’ zei Francien gedecideerd.

‘Opzouten.’ Ze betrapte zichzelf op een vleugje jaloezie. Suus kwam vast leuker thuis dan zij op het ogenblik.

Met de stilte daalde ook de vermoeidheid als een dikke deken op Francien neer. Ze hield van de laatste uren van de dag, en de eerste van de nieuwe, maar om ervan te genieten moest ze wel haar ogen open kunnen houden. Dat viel, met de inval en alles wat daaraan voorafgegaan was nog vers in het geheugen, niet mee. Suus had gelijk: voor een stagiaire ging ze erg ver in haar ijver. Maar ik ben dan ook geen gewone stagiaire, dacht ze met iets van vergenoegzaamheid. Ze zette een verse pot koffie en pakte terwijl die doorliep de telefoon.

‘Hé, professor. Maak ik je wakker?’

‘Nee, ik lig naar *Moonraker* te kijken.’

‘Goh, herhalen ze die alweer?’

‘Ja. En wat spook jij uit?’

‘Ik wacht tot de koffie klaar is. Dan ga ik een verbaal tikken en als dat gebeurd is, kom ik naar huis.’

‘Blijf je niet te lang weg? Ik kan niet bewegen met die rug.’

‘O jawel,’ zei Francien met een ondeugende ondertoon. ‘Maar als ik er niet ben, doe je dat tenminste niet. Kus.’

Francien legde de hoorn neer en staarde naar haar spiegelbeeld in het donkere vierkant van het raam. Praten over seks, dat konden ze als de besten. Al het andere kon een permanente verlamming tot gevolg hebben, als ze Rikkert mocht geloven. Kom op, Van Anshem, aan het werk, riep ze zichzelf tot de orde. Ze schonk haar mok vol en tikte de ene pagina na de andere, in de hoop dat ergens in haar aantekeningen het antwoord verborgen zat op de vraag voor wie Nico zo bang was dat hij weigerde die ene naam te noemen die zij wilde horen. Ze maakte haar zin af, rekte zich uit en slenterde naar het raam. Ik ben niet de enige idioot, dacht ze, terwijl ze uit het raam hing en de warme wind met haar rode haren liet spelen. De hele stad is nog wakker.

Ergens in een kamer naast haar ging een telefoon. Ze onderdrukte de neiging om erheen te lopen. Tegen de tijd dat ze er was zou het te laat zijn, en iemand die haar echt moest hebben kwam vanzelf wel in de goede kamer uit. Na twee jengelende toestellen aan

de overkant van de gang was het zover. Hoewel ze erop wachtte, schrok ze toch nog het toestel dat het dichtst bij haar stond de stilte aan stukken scheurde.

‘Jeugd- en zedenpolitie, Francien van Anshem.’

‘Met Van Zuilen, van de meldkamer. Hè, hè, eindelijk iemand die opneemt.’

‘De keuze is tamelijk beperkt op dit uur van de dag,’ kon Francien niet nalaten te zeggen.

Het bleef even stil. Toen zei Van Zuilen: ‘Misschien zit ik helemaal verkeerd, maar hebt u zedenpiket dit weekend?’

‘Ja,’ zei Francien.

‘Ik heb uw naam niet op de lijst staan.’

‘Dat kan kloppen, want ik zit er nog maar net. Ik doe er mijn...’
... Inspecteursstage, had Francien willen zeggen, maar wat ging dat Van Zuilen eigenlijk aan? Hij had maar te zorgen dat zijn lijsten klopten. Ze begon al aardig als een leidinggevende te denken, merkte ze niet zonder trots.

‘Wat heb je voor me?’ vervolgde ze een stuk zakelijker.

‘Er is zojuist een melding van een verkrachting binnengekomen op het Kanaleneiland. Er is een assistentie-auto heen en uw komst wordt ook verzocht.’

‘Oké. Waar?’ Ze graaide op het bureau naar een blocnote en een pen.

‘Van Vollenhovenlaan 212,’ antwoordde Van Zuilen.

Alweer, was het eerste dat door haar heen ging toen hij het adres noemde. Ze vroeg: ‘Is het daar gebeurd, of is het slachtoffer daar?’

‘Dat is niet bekend, ik weet alleen dat de assistentie daarheen is.’

‘Goed, ik vind het wel. Zeg maar dat ik onderweg ben.’

Ze verbrak de verbinding zonder de hoorn op te leggen en trommelde even met haar vingers op het bureaublad. Het was niet de bedoeling dat zij als stagiaire in haar eentje een verkrachtings-slachtoffer ging horen en Suus was de aangewezen persoon om mee te gaan. Ze zou ook onmiddellijk komen, daarvan was Francien overtuigd, maar ze had haar niet voor niks naar huis gestuurd. Ook Suus had haar rust nodig, al deed ze het graag voorkomen alsof dat niet zo was. Ze legde de hoorn alsnog terug, pakte een portofoon en een autosleutel en verliet de kamer.

* * *

Voor de ingang van de Beneluxflat stond een surveillance-auto met brandende stadslichten dubbel geparkeerd. In de flat brandde hier en daar nog licht. Ook hier konden de mensen niet slapen van de warmte, maar nergens klonken harde muziek of ruziënde stemmen, de normale overlast die je met dit warme weer zou verwachten. De verpaupering die grote delen van het Kanaleneiland veranderd had van de saaie middenklassebuurt uit de jaren zestig in een Europees erkende achterstandswijk, was grotendeels voorbijgegaan aan de flat waar ze nu voor stond. Het waren waarschijnlijk de huren, dacht ze. Of misschien waren het wel koopflats. Ze belde aan, wachtte tot de collega de deur opendrukte en nam de lift naar de bovenste etage.

Met de politie over de vloer is je huis ook onmiddellijk vol, dacht Francien toen ze bij nummer 212 naar binnen ging. De twee uniformen vulden de woonkamer doeltreffender dan twintig gasten op verjaardagsvisite.

De mannelijke helft van het gemengde koppel nam haar meteen apart in de keuken en viel met de deur in huis. ‘Het slachtoffer heet Natascha Helder, vijftientig jaar, ze is beneden in de bosjes aan de voorkant van de flat verkracht toen ze thuiskwam uit de stad. Ze weet bijna zeker dat de verkrachter haar bij de tramhalte heeft opgewacht.’

‘Heeft ze hem gezien?’ vroeg Francien. Ze deed een stapje opzij en trapte in de drinkbak van de kat.

‘Nee,’ vervolgde de agent, alsof hij het waterballet niet gezien had. ‘Ze werd onverhoeds van achteren aangevallen, hij heeft haar bijna gewurgd met iets om haar keel en hij is al die tijd achter haar geweest.’

Francien kneep haar lippen samen en knikte. Het verhaal kwam haar maar al te bekend voor. ‘Ik zal met haar praten. Zijn jullie de enigen of zijn er nog meer collega’s?’

‘Wat denk jij? Er rijden maar twee auto’s in het hele district.’

‘Heeft ze zelf gebeld?’

‘Ik zou het niet weten.’

‘Dat vraag ik wel. In elk geval moet de PD afgezet worden.’

‘Nou, ik wens je succes.’ Hij wilde weglopen, maar Francien hield hem tegen. ‘Ik bedoelde eigenlijk,’ zei ze met nadruk, ‘dat jullie dat

nu gaan doen, terwijl ik het slachtoffer meeneem naar het hoofdbureau.’

De hoofdagent hief zijn handen wanhopig ten hemel. ‘Ze hebben al twee keer gebeld of we hier niet weg kunnen. Er liggen nog drie burenruzies te...’

‘Ja, ja, ja,’ onderbrak Francien hem ongeduldig. ‘De barbecue walmt, de stereo staat te hard, ik weet het. Maar dit gaat voor.’ Iedereen was prikkelbaar met dit weer, en ze merkte dat ook zij moest uitkijken om geen dingen te zeggen waar ze spijt van kreeg.

De agent dacht heel even na en zei toen: ‘Weet je wat we doen? We gooien een lint om de hele hoek, maar jij belt de TR en zodra die er zijn, zijn wij pleite.’

Francien fronste. Het was niet het antwoord dat ze had willen hebben, maar onder de huidige omstandigheden was het waarschijnlijk het hoogst haalbare. ‘Oké,’ zei ze. ‘Is het slachtoffer een beetje aanspreekbaar?’

‘Ik geloof het wel. Vicky is goed in dat soort dingen.’

De agente keek op toen Francien binnenkwam en knikte, maar de vrouw die in een hoekje van de bank afwezig aan een sigaret zoog leek zich niet van haar aanwezigheid bewust.

‘Dag. Ik ben Francien van Anshem, van de jeugd- en zedenpolitie.’ Natascha Helder tikte de as van haar sigaret, keek ernaar en zei: ‘Ik was er net mee gestopt. Die klootzak wordt bedankt. Gelukkig had zij sigaretten, want...’ De rest van de zin bleef in de lucht hangen.

De agente schraapte haar keel en Francien vervolgde: ‘Vind je het goed als ik Natascha tegen je zeg?’

Natascha knikte.

‘Goed. Natascha, ik heb net van mijn collega gehoord wat er gebeurd is en nu is het nodig dat ik het een en ander op papier zet. Daarom ga ik je een heleboel vragen stellen, waarvan ik weet dat je ze vervelend vindt, maar er zit niks anders op, oké?’

‘Moet dat echt?’

‘Ja, dat moet echt.’

‘Ik wil alleen douchen en dan slapen. Alleen maar slapen.’

‘Dat kan nog niet,’ zei Francien. ‘Ook de dokter moet nog even naar je kijken. Dat gebeurt bij ons op het bureau, maar ik beloof dat ik je daarna zo snel mogelijk naar huis breng. Kan ik iemand

voor je bellen? Wil je dat er iemand meegaat?

Natascha keek smekend opzij naar de agente, die geen millimeter van haar zijde week. 'Kun jij met me mee, Vicky?'

'Nee, ik ben bang dat dat niet gaat. Ze hebben al een paar keer gevraagd of we komen. Weinig politie, dan krijg je dat.'

Natascha knikte berustend. 'Maar zij zorgt goed voor je,' zei Vicky. 'Dat weet ik zeker.'

'Mag ik me dan eerst alsjeblieft even wassen? Ik ben zo smerig...'

'Na het onderzoek mag je douchen,' beloofde Francien.

'Kun je eigenlijk wel lopen?' vroeg Vicky.

'Ik denk het wel. Ik weet het niet. Maar wat maakt het uit? Ik kan nooit meer de deur uit.'

Ze keek Francien met grote ogen aan, die smeekten om verlossing uit deze hel. Zeg dat het allemaal niet gebeurd is, vroegen haar ogen. Maar het enige dat Francien kon doen, was een hand op haar arm leggen en hopen dat haar zelfvertrouwen niet onherstelbaar beschadigd was en ze in staat zou zijn haar leven weer op te pakken. Francien boog zich voorover en keek naar haar hals. 'Hoe kom je aan die plek?'

'Ik kreeg iets om mijn keel. Een touw. Daardoor kon ik ook niet gillen.' Ineens stonden er tranen in haar ogen. 'Vlak onder het balkon is het gebeurd. Er brandde licht, er waren mensen, en ik kon niet eens wat zeggen. Ik kon niks doen, helemaal niks. Je denkt dat je alles kan, maar als het erop aankomt ben je machteloos.'

Francien knikte. 'Ik begrijp hoe je je voelt. We zullen er alles aan doen om hem zo snel mogelijk te pakken. Ga je mee?'

De agente stond op en liep naar de deur, waar haar collega ongeduldig stond te wachten.

'Wij gaan vast naar beneden.'

'Ja. Wij komen er zo aan. Wil je echt niet iemand bellen, Natascha?' vroeg Francien nogmaals. Natascha keek haar aan alsof ze zich voor het eerst realiseerde dat er iets gebeurd was.

'Heb je een vriend, een man?'

'Mijn vriend heb ik vanavond de bons gegeven.' Ze sloeg haar hand voor haar mond en hield haar adem in. 'Als ik dat niet gedaan had, was ik niet alleen thuisgekomen.' Ze keek Francien verschrikt aan. 'Het is mijn eigen schuld. Ik ben ook zo'n stom konijn...'

'Dat moet je niet zeggen, Natascha,' antwoordde Francien. 'Het is

niét jouw schuld, oké?’ Ze ging vlak voor haar staan. ‘Kijk me eens aan, Natascha. Het feit dat jij alleen thuiskomt geeft niemand het recht om jou dit aan te doen. Het is niét jouw schuld.’

Natascha haalde haar neus op en veegde langs haar ogen. Ze knikte. ‘Ik weet het, maar ja...’

Francien legde een arm om haar schouder. ‘Is dit de jurk die je aanhad?’

‘Dus jij denkt ook dat het daaraan lag?’

‘Nee, nee.’

‘Dat mag je best zeggen, hoor. Ik denk het ook.’

‘Ik bedoel dat je iets anders moet meenemen om straks aan te trekken. Na het onderzoek wil je iets schoons aan en wij hebben de kleding die je aanhebt nog nodig. Zullen we iets uitzoeken?’

Terwijl Natascha ondergoed, een joggingbroek en een sweatshirt in een sporttas propte, belde Francien de technische recherche voor het sporenonderzoek en de GGD om de dienstdoende arts op het bureau te bestellen.

Het was maar een paar minuten naar het hoofdbureau en die legden ze bijna geheel zwiingend af. Een enkele keer keek Francien opzij en ving dan in het voorbijglijdende licht van de straatlantaarns een glimp op van Natascha’s gezicht. Het was niet meer dan een witte vlek en alle leven leek eruit geweken te zijn. Er waren maar weinig mensen die begrepen hoe ingrijpend een verkrachting was. Natuurlijk was Natascha Helder niet het eerste slachtoffer van verkrachting dat ze in haar lange loopbaan had gezien en verhoord, maar Francien moest toegeven dat ook zij zich pas echt realiseerde wat zoiets betekende, sinds ze stage liep bij de zedenpolitie. En dan nog...

De grijze recherche-auto zoefde door de Daalsetunnel, reed de Weerdsingel op en sloeg daarna rechts af naar het hoofdbureau.

‘Het is niet zo eng als het eruitziet, Natascha,’ zei Francien in een poging haar op haar gemak te stellen. ‘Behalve als je er moet werken.’ Ze stapten uit en Francien snoof voor ze naar binnen ging even de frisse lucht op, voor zover die midden in de stad aanwezig was. Het was nog altijd klammig warm.

* * *